Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Vă trebuie hrană de sus, hrană sănătoasă, fiilor. O, pace vouă! Eu, Domnul, sunt Cel ce vă hrănesc, căci vă sunt Păstor trimis de Tatăl, așa cum am fost trimis acum două mii de ani să port spre pășune de sus pe poporul Israel, poporul Domnului atunci, dar nu M-a cunoscut poporul cel binecuvântat să fie al Domnului pe pământ, iar Eu M-am tras în Tatăl, după ce M-au răstignit ca pe un om păcătos mai-marii lui Israel, iar apoi la a doua Mea venire n-am mai tras la ei, ci la voi am tras, la neamul român, la voi am fost trimis în mijlocul acestui neam, căci sunt Trimisul Tatălui, sunt Cel ce la începutul lumii grăiam între Mine și Tatăl și Ne spuneam unul altuia ce și cum lucrăm, și așa lucram.

O, am să-i spun neamului lui Israel mai deslușit lipsa lui de cunoștință, de înțelepciune și de neaplecare și multa lui îngâmfare, care l-a făcut să nu-L cunoască atunci pe Cel trimis din cer, pe Mesia când a venit la ei din cer, o, și se va simți rușinat Israel când îi voi spune toate acestea cu multă limpezime, căci el a uitat ceea ce trebuia să nu uite atunci, și chiar dacă l-am ajutat să Mă cunoască acum două mii de ani, el tot M-a dat de la el, iar când Mă va îmbrățișa va roși, va păli de rușine și se va umili acest popor, care n-a vrut să-L vadă în Mine pe Fiul lui Dumnezeu-Tatăl, și pe Tatăl în Mine, până în clipa când S-a tras din Mine ca să pot să Mă apropii de moarte pe cruce și să plătesc așa salvarea omului, iar apoi să Mă ridic iarăși lângă Tatăl să stau, de-a dreapta Lui cu întreită putere, și să lucrez peste cei credincioși ca Avraam și să le dau lor împărăția Mea, pe Domnul Împărat peste ei și cu ei, așa cum lucrez cu voi, o, fiilor.

O, e zi de pomenire sfântă, de pildă sfântă de pocăință și de iubire și de înviere din păcat, iar Eu stau între voi cuvânt și împart cu voi petrecerea Mea cu sfinții, căci sunt aici cu ei, cu ceata cuvioaselor din cer pentru pomenirea cea sfântă a Mariei Egipteanca, cea care a știut să moară ca să învieze deplin, căci a murit păcatului și a înviat sfinției, ca să arate omului păcătos de pe pământ că este cu putință să curme în el puterea păcatului și să nu mai facă păcat, chiar dacă ar lupta cu putere împotriva acestui vrăjmaș, bătrân cât veacul omenesc, cât lumea, fiilor.

Omul este păcătos și nemeritos. El însă umblă după mângâiere ca unul care o merită, și aceasta pentru că se iubește pe sine, săracul de el. Mângâierea însă este pentru cei ce o merită, numai că după ea caută cei ce nu o merită, și iată, ei o găsesc prin păcat, prin ceea ce îi otrăvește ca pe omul cel întâi zidit, și stă omul despărțit prin păcat, despărțit de Dumnezeu stă mai toată vremea vieții lui.

O, fiilor, Eu sunt Învățătorul Cel de sus și vin și îi învăț pe cei ce se despart de păcat. Fiilor, fiilor, căutați să nu fiți batjocoriți de diavolul, măi fiilor care luați de la Mine cuvânt și povață. Diavolul este cel ce pune mereu și de toate în mintea și în dorirea omului și îl îndeamnă pe om la toate și la multe, și așa îl batjocorește, căci trebuie să meargă omul și să caute prin lume, printre fiii lumii să caute ceea ce îi trebuie lui, iar lumea îl botează cu ale ei mereu, și diavolul se bucură de slăbiciunile omului care iese la câmp deschis și dorește mai mult decât îi trebuie pentru viața lui, care are nevoie de sărăcie de cele de pe pământ, și de ascultare de cele din cer peste pașii vieții și ai inimii lui, numai că omul se lasă batjocorit de diavolul, iar Eu voiesc să-i cruț pe cei ce sunt credincioși lui Dumnezeu cu inima lor, o, și de aceea vin pe pământ și aduc hrană și povață și vreme de pocăință, așa cum am adus

această vreme în fața celei ce păcătuia din belșug în vremea ei și s-o ajut, și s-a oprit ea atunci de la păcat și și-a salvat sufletul din mâna diavolului batjocoritor asupra omului, că slab mai este omul, măi fiilor, e slab de tot, săracul.

O, omule, păcatul te doboară mereu, e mai tare ca tine, și tu te lași slab și tragi spre păcat, și nu te lupți să nu mai fii batjocorit de diavolul, ba încă te umpli de vicleșug apoi ca să ascunzi păcatul tău, cu care dobori și pe alții, nu numai pe tine, și trece păcatul de la un om la altul și nu se teme omul de plata păcatului, și păcatul îl sfârșește pe om și îi pregătește plată amară împotriva dulcelui din el spre păcat, căci așa îl păcălește pe om păcatul și îl trage să-l facă, și toate din lipsa iubirii se întâmplă peste om, și nu mai este om cu inima curată pentru om, căci bărbatul iubește spre păcat toate femeile la rând, și toate cred la rândul lor că sunt iubite când se simt căutate, o, dar bărbații nu iubesc, ci doar poftesc în fața femeii, căci în fața ei n-au pic de putere să-și înfrâneze pofta stârnită la vederea ei, a femeii, și iată, e iadul pe pământ și stă omul în fața păcatului și nu se teme de răspuns.

O, fiilor care-Mi aflați și-Mi știți cuvântul, care curge ca izvorul din gura Mea, o, feriți-vă mintea și inima, nu grăiți cu vicleșug cu limba voastră, ci treziți-vă mereu pocăința, fiilor. Cu Domnul nu poate omul să fie viclean, ci numai împotriva sa însuși, și numai împotriva altui om face acest păcat dacă-l face, și așa lucrează omul cel căzut, care nu dă să se scoale din această robie și să-și înceapă vremea pocăinței și salvare să-și lucreze lui.

Să ia cuvântul Meu de la izvor, să ia tot omul și să învețe lucrarea inimii și a minții, lucrarea salvării din păcat s-o învețe omul, că iată, duhul celei azi pomenită între sfinții biruitori asupra păcatului, o, strigă duhul ei și îi învață pe oameni să fugă de diavolul cel batjocoritor asupra omului cel slab spre păcat, strigă din cer și spune ca să se audă pe pământ:

— O, luați învățătură de sus și învățați, ca să știți ce înseamnă diavol, căci păcatul este diavolul, o, fii ai neputinței omenești! Orice păcat săvârșit de om este diavol. Auziți? O, puneți-vă paznici peste pașii vieții, căci satana e pe urma omului care umblă singur și-l îndeamnă el dacă îl vede singur, iar altfel nu este cu cel singur înăuntrul lui și în afara lui. Nimeni să nu creadă că nu-l îngrijește satana pentru voile lui pe cel ce umblă singur între ceilalți de pe lângă el. Așadar, mergeți spre pocăință și plângeți cu foc și cu jar pentru păcatele voastre, dar nădejdea să vă fie mai mare ca pocăința, că altfel zadarnic plângeți acest plâns ispășitor, pe care eu l-am plâns cu nădejde toți anii vieții mele întru iubirea lui Hristos, la Care strigam ca din gura diavolului, care mă chinuia cumplit dacă m-am smuls de pe calea păcatului și din drumul celor ce cădeau sub privirile mele ademenitoare și sub vorbele mieroase, cu care-i slăbeam spre mine, o, și mulți din ei au avut parte de pocăință, că mult am strigat pe Domnul în ajutorul lor, după ce mila de ei m-a copleșit de tot, uitând de mine ca să-I cer Domnului salvare pentru ei, că greu e de purtat focul cel pentru păcat, dar Domnul e mult lăudat și iubit de cei care caută spre El din mijlocul luptei asupra negrului păcat și ies biruitori strigând mereu: „Doamne, miluiește-ne pe noi!”.

O, cum să nu miluiască Domnul pe cei ce Îl strigă de sub sarcină, când El de aceea a venit de la Tatăl pe pământ? O, cum să nu fie blând Domnul asupra celor care osândesc în ei păcatul, o, cum, când El S-a făcut om și S-a arătat și a tras spre El pe cei păcătoși și i-a făcut sfinți prin iubirea lor pentru El?

O, cum să mă fi despărțit de trupul meu mai înainte de a vesti lumii de peste tot pocăința mea, ca să se audă ea de la margini la margini spre folosul tuturor păcătoșilor, și să-mi împac inima că am osândit cu gura mea păcatul meu și am spus oamenilor lupta mea de partea Domnului meu, Cel bun cu mine, de m-a iertat și m-a sfințit și mi-a hrănit prin îngeri viața, până ce I-am cerut să-mi trimită pe preotul Său să-mi dea merindea vieții veșnice, pe Domnul Cel tainic sub chipul pâinii și al vinului, așa cum a găsit El cu cale să Se dea celor iubitori ca și El pe pământ și să le îndumnezeiască prin unire cu El trupul și viața?

O, a venit Fiul Domnului acum două mii de ani pe pământ și a umblat printre oameni atât de tainic cu slava Lui, ascunsă sub înfățișarea omului umilit și plin de suferință, și apoi, iată, sub chipul pâinii care s-a coborât din cer ca să se dea omului spre iertarea păcatelor și spre alungarea urmei diavolului de pe urma creștinilor iubitori de Dumnezeu.

O, și ce tainic umbli Tu Doamne, acum cuvânt peste pământ, și ce tainic stai în biserica Ta de nou Ierusalim, aici, pe vatra neamului român, și cât bine faci și aduci acestui neam ales Ție pentru sfârșit de timp ca să ai venire și casă de venire și carte în care Te scrii cu sfinții Tăi, și fericiți sunt cei scriși în cartea Ta de azi, precum este scris despre această carte, o, Doamne!

Dar am găsit acum așteptând aici ceata celor patruzeci de sfinți mucenici, acum trei zile pomeniți între sfinți cu soborul lor, că au voit să fie și ei scriși în cartea Ta cu sfinții cu ziua lor, iar eu i-am pomenit pe ei și așteptarea lor, fiindcă în ziua lor de serbare n-a fost putere să se deschidă cartea și să fie pusă în ea, și mergem acum la locul nostru cu pace că ne-am scris cu Tine, Doamne, că mare taină este cartea Ta din zilele acestea, carte deschisă, cuvântul Tău de azi peste pământ.

O, dă-i bisericii Tale de aici putere pentru Tine, că toți sfinții așteaptă biruința Ta, Doamne, prin mersul Tău de azi cuvânt între cer și pământ, prin glasul Tău milos, care cheamă, cheamă la pocăință pe păcătoși ca să primească ei împăcarea cu Tatăl, împăcarea prin Tine, Cel trimis de Tatăl iarăși, o, iarăși, Doamne, după om pe pământ. Amin.

— Da, fiică mântuită prin iubirea ta de Domnul, Eu sunt Cel ce sunt, Cel ce vin de la Tatăl, căci El M-a trimis încă o dată ca să vin. Curând, curând îi iau aici cu Mine și îi aduc la masa Mea de cuvânt pe cei ce nu s-au aplecat din Israel ca să creadă atunci și apoi și până azi că Eu sunt Mesia făgăduit lor de Tatăl să vină la ei și să-Și facă lucrarea de trimis. În ziua aceea voi sta de vorbă cu poporul Israel, care a fost, și care este, și voi intra tainic la el pe cal alb, căci așa Mă port ca să intru, și așa am intrat și atunci, căci a fost proorocită intrarea Mea în Ierusalim Împărat purtat pe asin, iar cei mulți Mi-au cântat Osana în ziua aceea.

O, fiilor, vine sărbătoarea Învierii Mele. E mare această zi de sărbătoare și e ziua Domnului, pe care poporul Israel n-o are de slavă a sa. Ei n-au primit slava Domnului, a Celui trimis, iar Eu voi spune lor deslușit ceea ce ei n-au dat să înțeleagă desăvârșit.

Iar voi stați-Mi de sprijin ca să-Mi scrieți cartea, fiilor, ca să pot să-Mi las în ea cuvântul, căci Eu așa merg. Cuvântul este calul Meu cel alb, cel învăluit în cuvânt, cel nevăzut ca și călărețul lui.

O, stați întru întâmpinarea Mea, fiilor, ori de câte ori Eu bat ca să intru și să-Mi las în carte cuvântul. El este slava Mea, slava Domnului, iar slava Mea este cu voi, este la voi, și de la voi Mă port cu ea peste pământ, și Tatăl este în Mine, iar Eu întru El sunt, o, fiilor. Amin, amin, amin.

12/25-03-2018